

CHƯƠNG 2000

Vô duyên thì không gặp nhưng có duyên cũng đừng gặp!

(Bài này đã được đăng trên TCQN số 85 phát hành ngày 21 tháng 12 năm 2000. Tuy nhiên, trong thời gian ấy, tên nhân vật trong bài viết đã được thay đổi, nay đã 10 năm trôi qua, sự ảnh hưởng đã không còn, Đức Thầy đã cho phép chúng ta tái đăng về ghi rõ tên nhân vật trong bài viết).

Trung tuần tháng 9 năm 2000, một nữ đệ tử tên Dương Thanh Huyền tuổi khoảng chừng 22, 23 được thọ ký. Nhìn người nữ đệ tử này làm cho tôi chợt nhớ đến một chuyện tiền thân của cô này cách đây gần 300 năm trước tại Trung Quốc, mà cô từng là người tình nhưng thực chất là người được sử dụng trong mục tiêu chính trị của tiền thân em trai tôi, Tiến, vào thời đó. Cũng vì chuyện này, tưởng là tình nhưng không phải tình đã khiến cô này phải tự vẫn chết. Cũng từ đó mà thành cái khuôn để đời nào cũng vậy, cứ hai mươi mấy, ba mươi, rồi cũng vướng vào chuyện tình mà chết. Lúc thì tự vẫn, lúc thì bị giết,... cứ vậy mà trôi nổi gần 300 năm nay.

Thực ra cô này đến với Đại Hùng Linh Điện một thời gian khá lâu trước đó nhưng cô không đến thường xuyên, cho đến khi Tiến rời nơi này vào ngày 4 tháng 9 để sang tiểu bang khác làm việc, thì cô Huyền mới lui tới đây thường xuyên và bắt đầu tìm hiểu về pháp đạo và tu học.

Ở phần đời, Tiến đi làm nhưng ở phần kia thì tôi biết, Tiến cũng đã rớt qua thử thách nên bị đẩy đi dành chỗ cho người khác đến theo một dạng khác. Chẳng hạn như dành chỗ cho cô Huyền trong trường hợp này là đến đây, không gặp lại người xưa, tâm thức được an ổn mà lo tu học, chuyện cũ vì thế sẽ tạm ngưng một thời gian không còn tái diễn theo cái vòng của luân hồi sinh tử. Rớt trong thử thách rồi bị đẩy đi, đó cũng là một đặc ân lớn của Thượng Đế để tạm đình chỉ lại những gì sẽ xảy đến. Liên tiếp suốt thời gian từ tháng 9 đến tháng 11, cô Huyền đến Đại Hùng Linh Điện rất thường xuyên. Tôi tận dụng thời gian này tiếp xúc riêng với cô cùng các em nhỏ khác với tính cách thân tình hơn mà lẽ ra tôi không cần thiết phải làm như vậy đối với các pháp hữu vừa mới thọ pháp, vì pháp hữu nào vừa mới thọ pháp đều có riêng 1 huynh trưởng để trực tiếp dẫn dắt rồi, không cần đến tôi nhưng tôi phải làm để trám gap cho người này mà tránh đi cái kiếp số không may sẽ đổ đến.

Thứ Bảy, 11 tháng 11, Sư Tỉ, Mẹ tôi cùng với thầy Từ Thiện Mỹ (tức phu nhân của Bác Sĩ Hiền) từ Việt Nam đến Hoa Kỳ du lịch. Các pháp hữu, ai nấy đều nhận nhip chương trình tiếp đón Sư Tỉ và thầy Từ Thiện Mỹ. Nhiều người trách tôi: "Tại sao Tiến thật là tệ, Mẹ sang mà không chịu về để đón Mẹ?" Tôi trả lời: "Tiến mua vé máy bay không có, 2 ngày sau nó mới về!" Cũng có người trách: "Hãng này không có thì tại sao không chọn hãng máy bay khác? Không về đón mẹ thật là tệ..." Người ta trách nhiều, không những trách Tiến thôi mà nhiều người lớn tuổi, bà con cũng trách tôi là không bắt Tiến về, ... tôi cũng giải thích cho có lẽ. Thực ra, cái chính là tôi đã chuyển lệnh để cầm chân Tiến ở ngoài, không được về đây vào ngày thứ Bảy. Bị trách về phần đời là chuyện nhỏ, chú tâm thay đổi cái chính, cả một kiếp số của người mới là chuyện lớn hơn.

Ngay tại phi trường của ngày hôm đó, Sư Tỉ đã ngạc nhiên vì không thấy Tiến, tôi chỉ giải thích qua loa. Về đến Đại Hùng Linh Điện, hôm đó là buổi họp đạo mà tôi nhớ có hơn 70 vị hiện diện. Mặc dầu đi đường mệt mỏi nhưng Sư Tỉ và thầy Từ Thiện Mỹ vẫn tham dự lễ như bất kỳ một vị pháp hữu nào khác. Buổi lễ hôm đó, tôi đã chú nguyện và ban cho 2 vị pháp hữu mới áo tràng là cô Huyền và cô Dung (Nguyễn Thị Kim Dung). Thực ra lúc đó cô Dung không được ban áo tràng đâu, nhưng vì cô Huyền là người mới vào Pháp, cô Dung cũng là người mới gần như cùng một đợt nên cô Huyền được, cô Dung cũng được.

Sáng hôm sau, khi vừa thức giấc, Sư Tỉ hỏi tôi:

- Ủa! Linh Tú đâu rồi?

Tôi nhìn Sư Tỉ và thầy Từ Thiện Mỹ trả lời:

- Có học thì phải có thi, Linh Tú cũng như thằng Tiến, hai đứa đã bị các Chư Vị đẩy đi!

Có lẽ trong đầu của hai vị còn đang nghĩ về phần đời vì đang chờ nghe câu trả lời về phần đời mà không biết rằng tôi đang trả lời bằng phần đạo và đây cũng là bài học đầu tiên dành cho hai vị khi đến Đại Hùng Linh Điện. Tôi hỏi:

- Hôm qua, con có ban áo tràng cho 2 người, Mẹ và thím Hiền có biết tại sao con ban không?

Hai vị lắc đầu, tôi giải thích:

- Thực ra, hai vị đó chưa ai được ban áo tràng đâu. Con không nói về phần cô Dung, con chỉ nói về cô Huyền thôi. Con phải ban hơi sớm, vì con muốn khoác lên người cô đó áo đạo trước khi gặp mặt Tiến.

Hai vị cũng chưa hiểu rõ ý của tôi, tôi mới kể về chuyện tiền thân của cô Huyền. Tôi biết, kể chỉ là kể và hai vị nghe cũng như nghe chuyện cổ tích vậy.

Thứ Hai, 13 tháng 11, Tiến từ tiểu bang Wiscosin trở về. Sáng thứ Ba, tôi dẫn Sư Tỉ, thím Hiền, Tiến đi Home Depot trên đường Lincoln thuộc thành phố Cypress để mua cây kiểng. Sau khi mua cây xong, chúng tôi ra về. Trên đường đi bộ ngoài parking lot để ra xe, tôi mới rủ mọi người đi K-Mart, một cửa tiệm bách hóa nằm đối diện với Home Depot để mua một số xà bông cần dùng. Tiến mới nói:

- Thôi! Có mua thì ra Wal Mart mà mua, ở đó có một số hiệu tui thích.

Tôi nói với Tiến:

- Bây giờ, muốn mua chỉ băng qua đường bên kia mà thôi, còn hơn là lái xe hơn 20 phút!

Tiến cố thuyết phục:

- Ở Wal Mart có nhiều đồ hơn, . . .

Tôi chiều ý của nó và Tiến lái xe thẳng một mạch đến Wal Mart. Đến Wal Mart thì bãi đậu xe đã đầy áp xe, Tiến chạy vòng vòng ngoài parking lot để tìm chỗ đậu. Bất chợt, Tiến tìm thấy một chỗ còn trống rồi phóng tới. Đồng lúc ấy, ở chiều đối diện cũng có một chiếc xe phóng tới chỗ trống ấy, hai chiếc xe đậu đối diện với nhau trước chỗ trống, nói đúng hơn là đang chuẩn bị dành nhau chỗ đậu xe ấy. Thật là bất ngờ, người lái xe đối diện kia không ai khác hơn là Huyền. Tôi gọi lớn;

- Huyền!

Nhận ra người đối diện, Mẹ tôi và thím Hiền sững sốt, bất ngờ mà sau này mẹ tôi kể: “Lúc đó tim Mẹ như muốn rớt ra ngoài!”. Cô Huyền cũng bất ngờ không kém, cô bỏ xe chạy ra ngoài, cô nhào đến ôm tôi rồi ôm Sư Tĩ và thím Hiền thật là mừng rỡ. Tôi len lén để ý đến Tiến và cô Huyền.

Bấy lâu nay, một mặt hành đạo, mặt khác, tôi có cái thú là lẳng lặng nhìn xem và quan sát cái thức của người ta như thế nào? Trải qua bao đời, bao kiếp, khi nhìn lại người xưa, dẫu bạn hay thù,... họ cảm thấy ra sao? Cái thú này tôi để ý cho phần đời của tôi để làm tư liệu viết sách mà truyền lại cho hậu thế. Tiến và cô Huyền thực sự có khựng lại một vài giây rồi thôi, cô Huyền thì bật tung tăng, nắm tay tôi dẫn vào tiệm Wal Mart, cô nói cô làm trong này và nói với tôi cùng Sư Tĩ, thím Hiền có mua đồ thì cho cô biết, vì là nhân viên nên cô được bớt 10%. Tôi cảm ơn cô và nói với cô cứ để cho tôi tự nhiên.

Mặc dầu nói chuyện bi bô, nhưng tôi vẫn không quên âm thầm quan sát những đối tượng chung quanh đang học bài học này. Tiến thì không biết về chuyện tiền thân của nó nhưng nó cứ thắc mắc hoài về cô Huyền như: Cô đó là ai? Thọ pháp lúc nào? Tại sao chỉ chào tôi, Sư Tĩ, thím Hiền mà không có chào nó? Còn Sư Tĩ và thím Hiền có lẽ hơi bị sốc vì hai vị này vừa mới được cho biết chuyện, nay đã chứng kiến thực tế. Tiến vừa mới đáp máy bay về và người đầu tiên nó gặp, chính là cô Huyền. Rất may tôi đã kịp khoát tấm áo đạo lên người cô này và đã cứu mạng cho người này trong đường tơ kẽ tóc. Chắc người đời cũng sẽ không ai hiểu được đâu, làm sao người ta có thể biết được trong tương lai cô này sẽ gặp Tiến, rồi “tình cũ, vòng nghiệp lực cũ không rủ cũng đến” để rồi màn kịch xưa lại được tái diễn: “Chết vì tình!”. Sẽ không một ai, vĩnh viễn sẽ không một ai hiểu được đâu! Nhưng tôi cũng cứ viết để lại cho những đời sau làm tư liệu...

Trong cửa hàng, Tiến tìm xà bông theo ý của nó, nó luôn miệng lầm bầm:

- Tại sao tui không thấy hiệu này ở đây kia?

Tôi trả lời cho nó:

- Mà nhớ lộn chỗ rồi!

Vẫn chìm theo ý của mình, Tiến luôn miệng:

- Tui nhớ lúc trước, chỗ này lớn lắm chứ đâu phải có ít xịt như vậy?

Một lần nữa tôi lập lại câu trả lời của tôi:

- Mà nhớ lộn chỗ rồi!

Bây giờ Tiến mới công nhận:

- Chắc vậy! Chắc tui nhớ lộn chỗ khác rồi, không phải chỗ này!

Nghe nó nói như vậy, Sư Tĩ và thím Hiền nhìn nhau. Nó lập lại câu nói nhiều lần nữa:

- Tui nhớ lộn chỗ rồi! Không phải chỗ này!

Tôi nói với Sư Tĩ và thím Hiền:

- Bây giờ Mẹ và Thím biết tại sao nó nhớ lộn chỗ chưa?

Tiến chỉ nhìn tôi, rồi nhìn Sư Tĩ, rồi nhìn thím Hiền tò mò. Tuy vậy, nó cũng luôn miệng hỏi về Huyền, Thím Hiền nạt yêu:

- Mà đừng hỏi nữa! Không được dính vô!

Tôi nói:

- Một hồi về, con sẽ nói với nó!

Sư Tĩ khều nhỏ tôi:

- Mẹ thấy đừng nên cho nó biết thì hay hơn! Coi như không có gì!

Tôi nói:

- Mẹ có thấy trời đất mênh mông như vậy tại sao tui nó lại gặp được nhau? Mẹ thấy không? Chỗ này nó đâu có tính tới mà nó vẫn khiến để tới! Muốn giấu cũng giấu không được đâu! Chẳng thà nó gặp nhau trước mắt của mình còn hơn là nó đi đâu ở ngoài đó rồi gặp nhau, cái đó mới là kẹt!

Về đến nhà, tôi giải thích cho Tiến nghe mọi chuyện, xong rồi tôi kết luận:

- Lúc xưa, khi Tiến quen với Thảo, anh Tư nói với Tiến đây không phải là duyên của Tiến, đừng tiến tới làm gì vô ích. Cuối cùng, chuyện của hai đứa cũng không thành. Nay thì người này là duyên của Tiến đó nhưng anh Tư khuyên Tiến cũng nên phải qua vì cũng không cần cái duyên này nữa...

Qua bài học này, Sư Tử luôn miệng nói với thím Hiền về tôi:

- "Biết nhiều sao thấy khổ quá! Cục cựa một tí xíu cũng thấy khó lòng!"

Sau đó vài tuần, cô Hà có ý muốn giới thiệu bạn trai cho cô Huyền, tình cờ nghe được, tôi đã gọi cô Hà đến gặp riêng và la cho cô một trận. Tôi hỏi cô:

- Cô đã nắm được chuyện của người ta chưa mà cô lại muốn giới thiệu cho người ta?

- Cô có biết là tuổi thọ của người này sống chỉ đến... tuổi không? Và sẽ bị chết về tình không? Đó là lý do mà hiện giờ Thầy đang cố thay đổi cho người này. Cô có chịu trách nhiệm cho những gì xảy ra đến người này nếu cô giới thiệu bạn trai cho người này không?

Cô Hà xin lỗi tôi, xin tôi ân xá. Tôi nói tiếp:

- Cái gì mình không nắm rõ thì đừng có làm. Chẳng thà nó vướng vào là do nó tự chọn hơn là do mình đẩy nó vào.